

Arrest

nr. 278 244 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DELHEZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Georgische nationaliteit. U werd geboren op (...) in het dorp Teregvani (regio Kornisi) in Zuid-Ossetië in Georgië.

Tijdens de oorlog in Zuid-Ossetië in de jaren negentig verlieten u en uw gezin het dorp Teregvani. U was toen 7 jaar. Jullie vestigden zich in het dorp Agara, in de regio Kareli, op het Georgische grondgebied. Aanvankelijk kregen jullie een huis toegewezen door de regering, en na enige tijd stelde de eigenaar ervan jullie voor om de woning te kopen. Uw eigen ouders hadden daarvoor niet voldoende financiële middelen, maar uw neef wel. Hij kocht de woning en liet jullie er kosteloos verblijven. Uw

moeder woont tot op vandaag nog in dezelfde woning in Agara, maar binnenkort zou zij moeten verhuizen omdat de kinderen van uw neef in de woning zouden intrekken.

In uw kindertijd woonde u afwisselend thuis in Agara en bij familieleden onder andere in Rustavi en Gori. Waar u heen ging, hing ervan af waar u kon werken, om bij te dragen bij het gezinsinkomen. Dit had zijn effect op uw scholing: u kon slechts tot het derde middelbaar naar school gaan en had nooit de kans om uw diploma te behalen, wegens de noodzaak om te werken.

Op uw achttiende trok u naar Tbilisi en daarna naar Dirbi, regio Kareli, opnieuw om te werken. Rond uw 20ste, in 2003, vervoegde u het leger met een contract van drie jaar, waarvan u maar twee jaar afwerkte. Daarna trok u naar Tbilisi, waar u renovatiewerken uitvoerde en op verschillende adressen woonde, afhankelijk van waar u werk had. In 2007 ging u opnieuw voor een jaar bij het leger zonder contract. Toen men u uiteindelijk wel een contract aanbood, ontdekte u dat uw eerste gewerkte jaar niet zou meetellen. Daarmee was u niet akkoord, en u verliet het leger in 2008. Nog in 2008 overleed uw broer, die ook in het leger was, bij een verkeersongeval.

U kwam zelf opnieuw in Tbilisi terecht, waar u opnieuw in de renovatiesector werkte, tot ongeveer 2014. In de herfst van 2014 was u in het dorp Tsagvi, waar uw oom woont, en ging u te voet naar de naburige velden van Abano om er enkele familieleden te ontmoeten die daar aan het werken waren. U werd toen opgepakt door vier Ossetiërs in burgerkledij. U kreeg een zak over uw hoofd en werd met een jeep naar een huis vervoerd, waar u naar u vermoedt in een kelder werd gestoken. U weet het niet zeker, omdat de zak op uw hoofd bleef staan. U werd gevraagd wie u was, en u werd ervan beschuldigd misdaden begaan te hebben omdat u meevocht in het leger tijdens de oorlog in 2004. U werd geslagen. Uit een telefoongesprek dat uw ontvoerders hadden in uw aanwezigheid, kon u afleiden dat zij uw vader kenden. Uw ontvoerders vroegen aan hun gesprekspartners of ze u moesten doden, en verlieten de ruimte. De volgende dag werd u vrijgelaten: één van uw ontvoerders bracht u een stuk verder weg, vertelde u dat u uw vrijlating aan de neef van uw vader te danken had, en liet u achter. U vond uw weg naar een dorp dat u herkende, waardoor u wist dat u zich opnieuw langs de Georgische kant bevond. U kwam Georgische politiemannen tegen en vertelde hen wat u overkomen was, maar zij kwamen niet verder dan u te zeggen dat u gewoon tevreden moest zijn dat u nog leefde, en ondernamen verder niets. U vond uw weg terug naar het huis van uw oom, en bleef daar gedurende drie weken om te herstellen van uw verwondingen.

Na uw herstel hervatte u uw werkzaamheden. U huurde een garagebox in Tbilisi, waarin u als zelfstandig automechanicien aan de slag ging.

In de zomer van 2017 vernam u van een buurvrouw uit Agara dat een auto met Ossetische nummerplaten in het dorp was geweest, en dat de inzittenden naar u hadden gevraagd op een moment dat uw moeder niet thuis was. Verder gebeurde er niets.

U werkte tot ongeveer 2018 als mechanicien. Toen u wegens problemen met de belastingen de garagebox en uw zaak niet kon aanhouden, begon u opnieuw renovaties uit te voeren in Tbilisi.

In de herfst van 2018 was u met de auto op weg naar het werk, toen u aan een gebouw van de ordediensten enkele gekende Ossetische criminelen zag. Eén van hen kende u nog uit de tijd dat u geregeld naar Ossetië ging. U vond het vreemd hen daar te zien, omdat u zou verwachten dat ze opgepakt zouden worden, maar dat was klaarblijkelijk niet gebeurd. Verder gebeurde er niets.

Na enkele maanden renovatiewerken uit te voeren, trok u naar Oostenrijk, waar u drie maanden in het zwart kon werken. U keerde nadien terug naar Georgië en verbleef er voor ongeveer een jaar hoofdzakelijk bij uw moeder in Agara. Wanneer u ergens renovatiewerken kon uitvoeren, verbleef u op uw werkplaats. Na een jaar keerde u terug naar Oostenrijk om er drie maanden te werken. In 2019 keerde u opnieuw terug naar Georgië. U vestigde zich opnieuw in Agara, en verbleef elders wanneer u ergens kon werken, in de renovatiesector of in de landbouw in de dorpen nabij Agara.

In de herfst van 2020 ging u op bezoek bij de zus van uw moeder in het dorp Knorevi, dat zich op Georgisch grondgebied bevindt, maar dicht bij Ossetië. Toen u nog niet zo lang bij haar binnen was, werd er geschoten op haar woning en op de andere naburige woningen vanuit een naburige blokpost van Ossetiërs. Jullie bleven voorzichtig binnen, en de volgende dag verliet u de woning. Uw tante besliste ook de woning te verlaten en is ondertussen elders in Georgië bij haar dochter ingetrokken.

Wegens de schietpartij besloot u Georgië te verlaten, maar omdat u uw reis en de nodige financiële middelen nog moest in orde brengen, duurde het enkele maanden vooraleer u uw reis kon aanvangen. In juli 2021 verliet u uiteindelijk Georgië. U ging met het vliegtuig naar Polen, en reisde vanaf Polen verder naar België via taxi, bus en trein. U arriveerde uiteindelijk in België na enkele maanden, op 12 september 2021, en vroeg er asiel aan op 15 september 2021.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, rijbewijs en Georgische vluchtelingenkaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

De vervolgingsfeiten die u aanhaalt, zijn immers niet actueel. Er is geen enkele aanwijzing dat u, na uw ontvoering in 2014, persoonlijk geïdende zou worden door Ossetische personen.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u na uw ontvoering in 2014 werd vrijgelaten, klaarblijkelijk omdat uw ontvoerders te weten kwamen wie uw vader was, en zij één van uw vaders neven kenden. U weet niet precies aan welke neef u uw vrijlating te danken heeft en heeft zich er niet verder over geïnformeerd, maar waarschijnlijk zou het gaan om uw neef T. G. (...), die banden heeft met Russische militairen in Vladikavkaz (CGVS p. 12). Wat er ook van zij, het gegeven dat u vrijgelaten werd wijst erop dat uw ontvoerders u juist níet meer viseren vanwege deze familiale band. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat de persoon die u vrijliet alleen handelde tegen de wensen van de andere ontvoerders in. Dat is echter slechts een blote bewering, waarvoor u geen enkele concrete aanwijzing heeft. U leidt dit zelf enkel af uit het feit dat slechts één persoon u naar de plek bracht waar u vrijgelaten werd, in plaats van de volledige groep ontvoerders, maar dat kan bezwaarlijk worden geïnterpreteerd als een bewijs dat de andere ontvoerders niet akkoord waren met uw vrijlating (CGVS p. 16). Het gegeven dat u werd vrijgelaten, wekt zodoende de indruk dat u niets meer te vrezen heeft van uw ontvoerders.

Deze indruk wordt nog verder versterkt door het gegeven dat er in de daaropvolgende jaren niets meer is gebeurd dat erop wijst dat u persoonlijk zou worden geïdende door deze of gene Ossetiërs.

U haalt aan dat er in de zomer van 2017 personen in een wagen met Ossetische nummerplaten naar u zouden gevraagd hebben in het dorp Agara. Er kan echter niet afgeleid worden wie deze personen waren en waarom ze precies naar u op zoek waren. Gezien u veel Ossetiërs kent en vroeger geregeld de grens naar Ossetië overstak, kan niet uitgesloten worden dat het kennissen betrof die op een onschuldige manier naar u vroegen. U stelt dat u zich ook afgevraagd heeft of het mogelijk geen familieleden van vroeger waren, die naar u kwamen vragen, maar acht dat dat onmogelijk is omdat u al jaren niets meer van uw Ossetische familieleden heeft gehoord (CGVS p. 13). Er moet echter op worden gewezen dat het niet is omdat u al jaren niets meer van deze familieleden gehoord heeft, dat het uitgesloten is dat zij na al die tijd contact zouden willen opnemen. Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat uit niets valt af te leiden dat de personen die om info vroegen iets slechts in de zin hadden. Na deze initiële vraag van de onbekende personen in de wagen gebeurde er immers niets.

Verder haalt u aan dat u in de herfst van 2018 enkele Ossetische criminelen zag nabij een gebouw van de ordediensten in Tbilisi, en dat u het vreemd vond dat zij zich klaarblijkelijk vrij konden bewegen in Georgië (CGVS p. 13). Verder is er echter geen enkele indicatie dat deze personen een band zouden gehad hebben met uw ontvoerders, en er gebeurde ook niets waaruit valt af te leiden dat deze criminelen u zouden viseren.

Vervolgens haalt u aan dat in de herfst van 2020 de woning van uw tante werd beschoten terwijl u bij haar op bezoek was. U geeft echter aan dat ook de andere woningen in de buurt werden beschoten, waardoor ook uit dit incident geenszins kan worden afgeleid dat de beschieting op u persoonlijk gericht was. U geeft ook zelf toe dat u niet met zekerheid durft te stellen of de schoten al dan niet op u gericht waren. Bovendien blijken dergelijke beschietingen wel vaker gebeuren in de regio: u stelt dat er enkele maanden voordien op dezelfde plaats ook schoten gevallen waren (CGVS p. 14-15).

Wanneer u gevraagd wordt waarom u na uw ontvoering nooit meer persoonlijk iets van uw onbekende vervolgers zou gehoord hebben, en waarom zij zelfs niet vaker naar u komen vragen zouden zijn, vervalt u in een algemene uitleg over de manier waarop Ossetiërs zaken aanpakken, en stelt u dat zij hun problemen regelen met de persoon zelf die de problemen heeft, niet met zijn familie (CGVS p. 16). Wanneer u daarop gevraagd wordt waarom ze, als ze hun problemen met u persoonlijk zouden willen regelen, niet zouden komen vragen naar u om te weten te komen waar u zich bevindt, stelt u dat u ook niet weet hoe Ossetiërs hun zaken aanpakken. Vervolgens stelt u plots dat er dikwijls personen in auto's met getinte ruiten en Ossetische nummerplaten naar u en uw broer komen vragen zijn, de laatste keer zelfs pas een maand voor uw vertrek uit Georgië (CGVS p. 18). Dat komt sterk geïmproviseerd over: aanvankelijk vermeldde u immers slechts één incident waarbij personen naar u komen vragen waren toen uw moeder niet thuis was, in de zomer van 2017 (CGVS p. 13). U maakte in uw volledige relaas geen melding van andere vragen om informatie. Daarnaast bevestigde u dat de schietpartij het

laatste incident was dat plaatsvond voor u Georgië verliet (CGVS p. 14). Dat u plots, en pas wanneer geconfronteerd met hoe eigenaardig het is dat men niet vaker naar u gevraagd heeft, stelt dat er toch meerdere keren mensen naar u kwamen vragen, tot een maand voor uw vertrek en dus nog ruim ná de schietpartij, kan zodoende niet overtuigen. Bovendien blijft u opvallend vaag over deze bijkomende vragen om informatie en spreekt u zichzelf tegen tijdens uw uitleg. Wanneer u immers gevraagd wordt gedetailleerder uit te leggen wat er dan precies gebeurde bij deze bijkomende incidenten, waarbij onbekende personen naar u vroegen, antwoordt u ontwijkend dat u niet aan één stuk in Agara woonde en dat u slechts af en toe iets van de buurtbewoners te weten kwam. Wanneer u gevraagd wordt wat u dus precies te weten kwam, stelt u dat de onbekenden meerdere keren vroegen naar zowel u als uw broer: waar jullie zich bevonden en waar jullie werkten. U herhaalt opnieuw dat er verschillende keren naar u en uw broer werd gevraagd. Vervolgens stelt u plots dat er slechts één keer naar uw broer werd gevraagd, in plaats van verschillende keren, waarmee u zichzelf tegensprekt. Wanneer u gevraagd wordt meer details te geven over deze vragen om informatie, en uit te leggen wanneer er precies naar u en uw broer gevraagd werd, stelt u daar geen datum op te kunnen plakken. U kan in se dus niet meer zeggen dan dat er na uw ontvoering in 2014 verschillende keren naar u werd gevraagd (CGVS p. 16-17). Dergelijke vaagheid versterkt de indruk dat u deze uitleg improviseert, en dat er dus niet werkelijk herhaaldelijk personen naar u kwamen vragen in Agara.

Verder blijkt dat, zelfs indien aangenomen zou worden dat deze vragen om informatie werkelijk plaatsgevonden hebben, quod non, ze verder ook tot niets geleid hebben. Uw onbekende vervolgers kwamen niet naar uw werkplaats toe, en zelf bleef u Agara bezoeken en er verblijven wanneer u geen werk had op andere plaatsen (CGVS p. 4-8). Ook dit schaadt de geloofwaardigheid van de bewering dat uw vervolgers in Agara naar u kwamen informeren. Mocht dit werkelijk het geval zijn, zou redelijkerwijze kunnen worden verondersteld dat u de plaats zou mijden, wat u niet gedaan heeft.

Er moet dus geconcludeerd worden dat geen geloof kan worden gehecht aan uw plotse bewering dat er toch tot kort voor uw vertrek Ossetische personen naar u op zoek waren. Zodoende is er geen enkele geloofwaardige indicatie dat uw ontvoerders u, nadat ze u vrijlieten in 2014, nog steeds zouden viseren.

Op basis van wat voorafgaat, wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, rijbewijs en vluchtelingenkaart vormen een aanwijzing van uw identiteit en herkomst, maar deze gegevens staan momenteel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, voorzorg en zorgvuldigheid".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt

te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

De Raad duidt erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.2.3. De Raad wijst erop dat *in casu* in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten niet actueel zijn en dat er geen enkele aanwijzing is dat zij, na haar ontvoering in 2014, persoonlijk geviséerd zou worden door Ossetische personen. In het bijzonder wordt er in dit verband op gewezen dat (i) vooreerst vastgesteld moet worden dat verzoekende partij na haar ontvoering in 2014 werd vrijgelaten, klaarblijkelijk omdat haar ontvoerders te weten kwamen wie haar vader was, en zij één van haar vaders neven kenden, hetgeen erop wijst dat haar ontvoerders haar juist niet meer viseren vanwege deze familiale band, (ii) wat betreft haar verklaring dat er in de zomer van 2017 personen in een wagen met Ossetische nummerplaten naar haar zouden gevraagd hebben in het dorp Agara, niet afgeleid kan worden wie deze personen waren en waarom ze precies naar haar op zoek waren, verder niet uitgesloten kan worden dat het kennissen betrof die op een onschuldige manier naar verzoekende partij vroegen en ten slotte uit niets valt af te leiden dat de personen die om info vroegen iets slechts in de zin hadden, aangezien na deze initiële vraag van de onbekende personen in de wagen er niets gebeurde, (iii) waar zij aangeeft dat zij in de herfst van 2018 enkele Ossetische criminelen zag nabij een gebouw van de ordediensten in Tbilisi, er geen enkele indicatie is dat deze personen een band zouden gehad hebben met haar ontvoerders, en

er ook niets gebeurde waaruit valt af te leiden dat deze criminelen haar zouden viseren, (iv) omtrent haar verklaring dat in de herfst van 2020 de woning van haar tante werd beschoten terwijl zij bij haar op bezoek was, zij echter ook aangeeft dat ook de andere woningen in de buurt werden beschoten, waardoor ook uit dit incident geenszins kan worden afgeleid dat de beschieting op haar persoonlijk gericht was, temeer nu tevens blijkt dat dergelijke beschietingen wel vaker gebeuren in de regio, en (v) er geen geloof kan worden gehecht aan haar plotse bewering dat er toch tot kort voor haar vertrek Ossetische personen naar haar op zoek waren.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die van aard zijn bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert vooreerst aan dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat zij in 2014 werd ontvoerd, dat er in de zomer van 2017 personen in een wagen met Ossetische nummerplaten naar haar gevraagd hebben in het dorp Agara en dat het huis van haar tante beschoten werd. Verzoekende partij wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en meent dat er sprake is van een omkering van de bewijslast waarbij het aan verwerende partij toekomt om aan te tonen dat er in hoofde van verzoekende partij goede redenen bestaan te geloven dat deze vervolgingen of zware aantastingen zich niet meer zullen voordoen.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij voorbijgaat aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de vervolgingsfeiten die zij aanhaalt, met name de ontvoering in 2014, niet actueel zijn, aangezien er geen enkele aanwijzing is dat verzoekende partij, na haar ontvoering in 2014, persoonlijk geviséerd zou worden door Ossetische personen. In dit verband wordt er tevens door verwerende partij op gewezen dat uit het loutere feit dat er in de zomer van 2017 personen in een wagen met Ossetische nummerplaten naar haar gevraagd hebben in het dorp Agara niet afgeleid kan worden wie deze personen waren en waarom ze precies naar haar op zoek waren, verder niet uitgesloten kan worden dat het kennissen betrof die op een onschuldige manier naar verzoekende partij vroegen en ten slotte uit niets valt af te leiden dat de personen die om info vroegen iets slechts in de zin hadden, aangezien na deze initiële vraag van de onbekende personen in de wagen er niets gebeurde. Ook het door verzoekende partij aangehaalde incident waarbij de woning van haar tante beschoten werd toen zij bij haar op bezoek was, vormt op geen enkele manier een indicatie dat zij nog steeds persoonlijk geviséerd wordt, aangezien verzoekende partij ook aangaf dat de andere woningen in de buurt werden beschoten. Uit dit incident kan dan ook evenmin worden afgeleid dat de beschieting op haar persoonlijk gericht was, temeer nu tevens blijkt dat dergelijke beschietingen wel vaker gebeuren in de regio. Gelet op de vaststelling dat er geen enkele aanwijzing is dat verzoekende partij, na haar ontvoering in 2014, nog persoonlijk geviséerd zou worden door Ossetische personen, zijn er goede redenen om aan te nemen dat verzoekende partij niet opnieuw het slachtoffer zal worden van de onbekende vervolgers die haar in 2014 ontvoerden. Dat de vrees voor deze personen niet langer actueel is, wordt bovendien bevestigd door het eigen gedrag van verzoekende partij, die zowel in 2018 als in 2019 na een verblijf van enkele maanden in Oostenrijk om er te werken telkens vrijwillig terugkeerde naar Georgië (notities CGVS, p. 7-8).

2.2.5.1. Daarnaast benadrukt verzoekende partij nog haar Ossetische herkomst en betoogt zij dat verwerende partij *“zich absoluut niet uitspreekt over de vrees voor vervolgingen, discriminatie en slechte behandelingen waarvan de leden van de Ossetische minderheid in Georgië slachtoffer zijn”*. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij verschillende mensenrechtenrapporten over de situatie in Georgië in het algemeen en de situatie van de Ossetische minderheid aldaar in het bijzonder (bijlagen 3-9 van het verzoekschrift).

2.2.5.2. De Raad merkt vooreerst op dat noch uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie, noch uit de *“COI Focus”* betreffende *“Georgië – Algemene Situatie”* van 24 februari 2022 die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 6, map ‘landeninformatie’), blijkt dat er actueel sprake is van daadwerkelijke en veralgemeende vervolging van Ossetiërs in Georgië. Bijgevolg volstaat het loutere feit van Ossetische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Georgië niet om zich te kunnen beroepen op internationale bescherming, doch dringt een strikt individuele beoordeling van de voorgehouden problemen zich op.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud weliswaar aanhaalde als vluchteling uit Zuid-Ossetië gediscrimineerd te zijn geweest (notities CGVS, p. 4), doch in het vervolg van haar persoonlijk onderhoud dit element nergens opnieuw aanhaalde terwijl zij

nochtans uitgebreid bevraagd werd over de redenen waarom zij een terugkeer naar Georgië vreest. De Raad merkt te dezen op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat dit *in casu* het geval is, temeer nu ook hier herhaald dient te worden dat zij zowel in 2018 als in 2019 na een verblijf van enkele maanden in Oostenrijk om er te werken telkens vrijwillig terugkeerde naar Georgië (notities CGVS, p. 7-8).

De Raad duidt er nog op dat verzoekende partij niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst om aan te tonen dat zij er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

2.2.6. Ten slotte merkt de Raad nog op dat het betoog van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat *“tegenpartij verklaart dat de Georgische autoriteiten aan verzoeker alle nodige beschermingen kunnen geven”*, doch dat zij geenszins kan rekenen op de bescherming vanwege de Georgische autoriteiten, feitelijke grondslag mist nu de bestreden beslissing geen motivering in die zin bevat. Aangezien de door verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten, *i.e.* de ontvoering uit 2014, niet actueel zijn daar er geen enkele aanwijzing is dat zij na deze ontvoering nog persoonlijk gevisieerd werd/wordt door Ossetische personen, is haar bemerking dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten niet dienstig.

2.2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Georgië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 december 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT